

Для інтровертивних суспільств характерними рисами є терплячість, миролюбність, стриманість, наполегливість.

Негативний відбиток одержав трудовий менталітет українського народу за роки адміністративно-командної економіки. Мова йде про те, що замість кріпацького права прийшли колгоспи, обмеженість прописки, відсутність свободи трудового вибору, безправність селян, прив'язаних паспортною системою до села. Ставало нормою трудове виховання на прикладах ентузіазму, зрівняння у потребах та оплаті праці, відсутність дійового стимулювання в залежності від конкретного трудового внеску.

На сьогоднішній день, враховуючи стан розвитку економіки, для українців найважливішим фактором мотивації до праці залишається заробітна плата. Отже, рефлексія стосовно особливостей національного трудового менталітету дає підстави прогнозувати, що його якісні зміни вимагатимуть в Україні більш тривалого часу, ніж ринкова трансформація економіки. Так, найбільш успішні світові моделі економічного розвитку не принесуть бажаного ефекту Україні без урахування особливостей трудового менталітету нації.

ДАРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО ЯК ІНСТРУМЕНТ РОЗВИТКУ ІНДУСТРІЇ ТУРИЗМУ В ХАРКІВСЬКОМУ РЕГІОНІ

Аракелян С.А.

Науковий керівник – Вороніна О.О., ст. викладач

Розвиток національного та міжнародного туризму в Харківському регіоні може стати потужним фактором соціально економічного розвитку, так як збільшення туристських потоків, стимулює приплив валюти, активізуючи платіжний баланс приймаючого регіону, забезпечує зайнятість населення і розширює міжособисті контакти. Маючи високий мультиплікативний ефект, туристська індустрія робить значний вплив на зв'язані сектори економіки: транспорт, зв'язок, сільське господарство, торгівля.

Харківська область має значний потенціал зростання у сфері культури і туризму, на території регіону є багато занедбаних історично значущих архітектурних об'єктів, пансіонатів, дитячих таборів та ін. Застосувавши системний підхід в розробці стратегії розвитку туристичної сфери можна значно посилити свої конкурентні переваги, Але необхідність державної участі в розвитку індустрії туризму обумовлена високим рівнем витрат і довгим терміном окупності при будівництві і реконструкції туристської інфраструктури.

Світова практика показує, що для залучення приватних інвестицій в галузь найбільш ефективними і дієвими інструментами розвитку є механізм державно-приватного партнерства. Державно-приватне партнерство (ДПП) у сфері туризму дозволить притягнути додаткові інвестиції в розвиток і модернізацію галузі, що природним чином позначиться на рівні розвитку індустрії туризму.

Державно-приватне партнерство як концепція співпраці держави і приватного сектора в суспільно значимих областях представляє значний потенціал для розвитку сфери культури. Незважаючи на різноманітність конкретних форм, принцип ДПП залишається незмінним - державні активи передаються на тимчасовій основі в розпорядження приватного бізнесу, який отримує вигоду з надання громадських послуг, але переймає на себе інвестиційний ризик, пов'язаний з цією діяльністю. При цьому зберігається контроль держави за об'ємом і якістю, що надаються на основі ДПП послуг. Принципи такого контролю визначаються в контракті між приватною компанією і представником державної влади.

Найбільш яскравим і показовим прикладом комплексних проєктів з використанням державно-приватного партнерства в туризмі являється створення особливих економічних зон туристсько-рекреаційного типу. Державно-приватне партнерство у рамках цих проєктів полягає в спільному вкладенні коштів бюджету і приватних інвестицій в розвиток тієї або іншої території в інтересах розвитку туристської галузі регіону.

Специфічними обмеженнями для розвитку ДПП у сфері культури являються: - незавершеність процесу розмежування прав власності на об'єкти культурної спадщини; - нерозвиненість інституту експертизи і оцінки культурних цінностей; - незавершеність процесу розмежування повноважень органів влади по рівнях, включаючи невизначеність, що залишається, відносно приналежності установ культури; - нерозвиненість інституту експертизи реставрації; - відсутність державної політики і єдиного державного підходу до проблеми збереження архітектурного вигляду історичних міст і зон; - нерозвиненість інституту громадської експертизи у відповідних областях у сфері культури.

Для подолання ситуації, що склалася, і для ефективного використання інструменту державно-приватного партнерства пропонується реалізувати наступний комплекс заходів: - сприяння місцевими органами влади на створення законодавчої бази регулювання ДПП у сфері туризму; - розробка довгострокових цільових регіональних та місцевих програм з розвитку індустрії туризму, з чітко прописаним механізмом ДПП; - забезпечення цільового фінансування і держпідтримки най-

більш пріоритетних і перспективних підприємницьких проектів в індустрії туризму; - підтримка охорони пам'яток природи, культури і історії у рамках регіональної цільової програми; - розробка і проведення масштабної регіональної та національної рекламної кампанії, спрямованої на формування позитивного туристського образу Харківського регіону та міста Харкова; - залучення інвестицій в туристську галузь; - розвиток туристкою інфраструктури регіону.

Безумовно, сучасні реалії, в яких опинилася світова економіка, економіка країни і регіонів накладають певні обмеження на реалізацію великих інвестиційних проектів. Це, проте, не означає згорання будівництва, а лише відсовує терміни їх реалізації. У державно-приватному партнерстві існують певні переваги, які необхідно використати, у тому числі з метою подолання кризових явищ і в умовах скорочення інвестицій в економіку і інфраструктуру.

Таким чином, взаємодія держави і бізнесу в державно-приватному партнерстві може стати одним з перспективних напрямів по інтенсифікації розвитку індустрії туризму регіону в сучасних умовах. Це можливо на основі подальшого вдосконалення законодавства, збереження діалогу між органами влади і діловими колами, творчої і продуктивної роботи усіх в цій сфері.

ПЕРСПЕКТИВНІ НАПРЯМКИ РОЗВИТКУ ТРАНСПОРТНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ МІСТА ХАРКОВА

Ховякова В.Є.

Науковий керівник – Вороніна О.О., ст. викладач

Наявність необхідної ефективно функціонуючої транспортної інфраструктури позитивно впливає на розвиток міст та регіонів будь-якої держави, покращує їх матеріальне та соціальне забезпечення. Як свідчить історичний досвід багатьох країн світу, таких як США, Японії, Німеччини розвиток транспортної системи здатен бути рушійною силою в подоланні кризових явищ в економіці країни. Розбудова надійної транспортної системи може бути основою для відновлення та розвитку економіки України в цілому та її міст та регіонів зокрема.

Аналіз даних за останні роки показав, що в функціонуванні традиційного комунального транспорту існує ряд проблем: нераціональний розподіл видів транспорту; незадовільний стан дорожнього покриття; відсутність єдиного координаційного центру; відсутність деталізованої схеми руху транспорту на маршруті з зазначенням розкладу руху; надмірне завантаження в години пік та нерегулярність у вечірні години; зношеність тролейбусного парку; низька культура об-